

GAZETA LITERARA

Anul V, nr. 4 (202) - joi 23 ianuarie 1958

ORGAN SĂPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R.

6 pagini 50 bani

SEMNFICAȚII

Titus Popovici

Flindcă, — mai e, oare, neville s-o spunem? — fără a micșora deloc importanța operelor care ne dezvoltă trecutul, îndreptînd reflectoarele asupra lui, arătîndu-l așa cum era și cum nu putea, odinioară, să apară, totuși, o literatură se definește, — în ansamblu — în raport cu realitatea sa, cu epoca sa, cu tipurile de oameni pe care-i produce, cu problemele pe care le înfruntă. Literatura epocii noastre nu poate fi decît literatura acestei epoci, scrisă de oamenii acestei epoci pentru oamenii acestei epoci și ea va dăinui în măsura în care generațiile viitoare vor putea găsi în ea laptele, — cauzele și ecourile acestor fapte — semnificative ale epocii noastre.

Iată de ce acest nou stimulente, care încurajează literatura de actualitate și o încurajează în viitorul ei, în tinerii scriitori — nu poate fi primit decît cu bucurie în principiiile lui și — mă grăbesc s-o spun — în realizarea lor practică: scriitorii pe pe care Ministerul Învățămîntului și al Culturii i-a distinș cu acest premiu, meritu această cinștie.

Este foarte important faptul că principiul tematic nu a fost desăvîrșit de criteriul valorii artistice: prin aceasta, premiul nu întemeiază sporește în prestigiu. Nu putem decît să sperăm — și avem motive temeinice să sperăm — că semnificațiile noului premiu nu vor fi, nici în viitor, umbrite. Și fiindcă, fără să observăm, viitorul a și apărut în discutarea unor întîmplări care în acum de trecut (de alfel viitorul se introduce totdeauna, în orice acțiune), trebuie să-i acordăm importanța convenită cu atât mai mult cu cît noul premiu își propune — cîștind cărți apărute în 1956 — să contribuie la determinarea și lărgirea unui fenomen, în viitor: dezvoltarea literaturii de actualitate. Viitorul e prefigurat în trecut. Anul care a trecut, 1957, a însemnat față de înaintașul său (cîștit cu noul premiu) o sporire a producției tinerilor scriitori. Au apărut mai multe volume ale tinerilor scriitori. E un fenomen a cărui importanță nu trebuie să ne scape. Dar cine răsfoiește presa anului trecut observă, cu tristețe, că scriitorii și criticii mai virilenți au mai puțin entuziasm, mai puțin receptivitate față de începători. Dar nu numai alți. E necesar, probabil, să înfrîngem unele opinii neomolarescine. Opinii care ar suna cam astfel...

Se constată, pe bună dreptate, că primele volume ale tinerilor nu sînt desăvîrșite ca formă, că acești tineri nu stăpînesc pe deplin expresia artistică și se trage concluzia că nu ar fi trebuit să ne grăbim cu publicarea acestor volume. Curioase concluzii!

Imperfectii, dacă e vorba de asta, există nu numai la tineri, la începători, dar chiar la scriitorii cu mai multă experiență. Și bătrîniul Homer doarme uneori! Un scriitor nu se judecă după esecuri, ci după realizări. Faptul că Rebreanu are cîteva romane proaste anulează oare calitatea „Răscoalei”, a lui „Ion”, sau a „Pădurii spinzuraților”? Un scriitor nu se închidează într-o formulă ci caută mereu și nu totdeauna cu succes. Unele căutări nerăzînde sînt oprite în serdar de spiritul critic al autorului. Alteori, cititorii sînt aceia care confirmă valabilitatea sau nevalabilitatea noilor încercări. Și dacă așa stau lucrurile cu scriitorii maturi, cu experiență, putem noi prelungi unii începători de a ieși, de data asta din casca Minervei, gata desăvîrșit? I. L. Caragiale a debutat cu schițe îndoielnice în „Claponul” iar primele poezii ale lui Eminescu nu au fost „Luceafărul” și „Glosa”.

Inseamnă asta că toți debutanții de azi vor fi mine mari scriitori? Sînt bine că nu. Dar marii scriitori de mine sînt primii debutanți de azi. Inseamnă asta că debutanții e un certificat care dispensează de critică, de trierea severă a scrierilor? Sînt bine că nu. Dar nu putem cere tinerilor să înceapă prin a fi desăvîrșiți. Artă — Horațiu știa asta — e... lungă.

Premiul recent înființat și decernat consfințește prin Radu Tudoran și Veronica Porumbacu merite literare cunoscute și recunoscute mai de mult. Dar el confirmă și valori noi care s-au impus stimei noastre cu prima lor operă.

Titus Popovici, Al. Mirodan, Teodor Mazilu (care e la al doilea volum) nu mai sînt debutanți, ci scriitori. Rămîne ca reviste și editurile noastre să descopere cu generozitate noi talente. Să respectăm în fiecare începător un mare scriitor posibil; să respectăm în tinerii scriitori viitorul literaturii noastre socialiste.

Veronica Porumbacu

Al. Mirodan

Teodor Mazilu

Radu Tudoran

Paul Georgescu

NUTZI ACOTZ „Barci” (Din Expoziția artiștilor care au vizitat R. P. Bulgaria).

Insemnări Istoria culturii

La U.N.E.S.C.O. se lucrează o „Istorie a dezvoltării culturale și științifice a omenirii”, într-o lungă serie de volume. Cel dintîi a fost comunicat comisiilor naționale, pentru ca societățile tuturor țărilor să-și facă observațiile, cel puțin în legătură cu partea referitoare la împrejurările țării și poporului lor. Nu știu dacă năvăl acestor mari opere de sinteză, redactate de numeroși colaboratori, este cu totul potrivită, deoarece stîrșia țara parte din cultură și dezvoltarea ei specială în lită poate surprinde. Dar poate că această accentuare a științei are să a-are mai multă parte mai intimă care ar fi acordată expunerii progreselor ei: o împrejurare care ar impune marca ei în trecutului și ar sta în tradiția lucrărilor de același fel, făcute altădată.

Ideea de a înțepa înaltă și în legăturile lor toate cuceririle de cultură ale omenirii a apărut destul de tîrziu. Este de fapt o idee a secolului al XVIII-lea, deși încercări de sistematizare a culturii omenescii în opere cu caracter enciclopedic, dar foarte îndepărtate de ce va deveni inteligența modernă a istoriei, au apărut încă din primele secole ale eului mediu. În lucrări ca ale lui Isidor din Sevilla (sec. VII) și Hroban Maurus (sec. IX). Era de alfel firesc să fie așa, deoarece primele decurii ale culturii creștine impun ideea umanității, nu numai ca o entitate morală, cum apare la antici, de pildă la Cicero, dar și ca ansamblul tuturor omenescilor, al tuturor raselor și popoarelor, în munca lor comună de cultură.

Sîmul istoric s-a dezvoltat însă cu mari dificultăți și cu o mare inițiere. Instituțiile feudale și-au avut o viață lungă și păreau să se bazeze pe siguranță, în lungul lor răstimp, mîntea omenescă a fost mai puțin înclinată să reflecteze la schimbare și la progres. Această din urmă idee se impune însă gînditorilor veacului care se pregăteau să prăbușească feudalitatea și, în acest scop, cugețele cele mai luminate ale secolului al XVIII-lea devin atenți la însurarea continuă a cuceririlor rașunii omenescii, menite să asigure în fine libertatea, egalitatea și înfrîngerea dîntre oameni. Din aceste atitudini ale spiri-

tului apar lucrări ca „Essai sur les moeurs et l'esprit des nations” al lui Voltaire, „Essai d'un tableau historique des progrès de l'esprit humain” al lui Condorcet, „Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit” ale lui Herder.

Romantismul a avut în bună parte un program de cultură opus iluminismului înaintat. Totuși, ideea de a prezenta dezvoltarea spiritului omenesc în diferitele lui domenii alcătuiește fondul înșuș al marilor sinteze filozofice ale idealismului romantic, de pildă ale celeia a lui Hegel, în „Filosofia istoriei”, dar și în totalitatea operelor acestuia. Când romantismul ajunge înși în sfîrșitul programului său, marile sinteze istorico-culturale devin mai rare. Positivismul, care se impune după mijlocul secolului trecut în toate disciplinele, încurajează mai mult hermicitate și minuțioasă strîngere de fapte

Tudor Vianu

(Continuare în pag. 4)

VITRINA

MIHAIL SADOVEANU:

„OPERE” — Vol. 11

Cînd după ani și ani de scris vine vremea edițiilor definitive și a operelor complete, scriitorul este cel mai adesea tentat să folosească în ordindirea volumelor criteriul cronologic. Cărțile se adaugă una lîngă alta după data la care au văzut lumina tiparului. În felul acesta, criteriul timpului permite cititorului să urmărească evoluția treptată a personalității literare. Uneori, însă, un volum de „Opere” poate să scoală în evidență într-un chip neașteptat și altceva: aspecte complexe și simultane ale diversității de preocupări a creatorului. Volumul 11 al operelor lui Mihail Sadoveanu cuprinde patru romane publicate între 1931—1933, aparent foarte deosebite. Prelucrarea puternic originală a unei vechi legende medievale despre cea înaimoasă Genevievă de Brabant, cu nume sunînd alii de frumos, stă alături de un roman istoric despre mijlocul frîmîntatului secol al XVII-lea romînesc, de un mic roman al vieții de provincie moldovenești de la sfîrșitul veacului trecut, și de o pitorească suită de povestiri despre magia jocului de șah străbînd vremurile și țările, din India pînă în depărtata Islandă. Cu toată diversitatea problemelor și a tipurilor, cele patru romane au un același aer de familie, ca lucrurile care au stat multă vreme împreună. Mai mult, rememorarea cît de sumară a ansamblului operi lui Mihail Sadoveanu poate să găsească pentru fiecare dintre părțile componen-

Horia Stancu

(Continuare în pag. 4)

UMANISM AFRICAN

Un tînar senegalez, în trecere prin țara noastră, mi-a rugat să scriu despre ea. Cartea este a unui compatriot al său, Diop Birago, despre care vorbesc cu venerație și se numește „Povestirile lui Amadu-Kumba”.

Mi-a făcut o enormă bucurie și îndelunga convorbire cu tînarul senegalez și volumul pe care mi l-a dat. Cunoștințele mele cu privire la lite-

ratura africană se limitau la un singur nume, care mi se pare strălucit: L. Sédar Senghor, poet și filolog de mare valoare. Senghor este un liric îndurerat de ura rasială, de ostracizarea sistematică a valorilor lumii negre de către mentalitatea imperialistă.

Intr-un excelent referat intitulat „Limba și poezie negro-africană” (ținut în 1954 la bienala internațională de poezie de la Knokke-le-zoute, Senghor se ridică împotriva zopogăndei colonialiste care afirmă că

negrii constituie o masă primitivă, fără tradiții culturale și cu un limbaj rudimentar. „Eroarea colonialistă — spunea Senghor — este de a nu fi studiat nici o limbă negro-africană și de a nu fi reflectat niciodată mai temeinic asupra limbajului uman”. Referatul său era de a dreptul senzațional prin demonstrația strict științifică a enormei subtilității a citorva limbi africane, subtilitate care evident nu este numai de limbaj, dar și subtilitate de moravuri și de intelect.

„Povestirile lui Amadu-Kumba”, redactate de către Diop Birago, vin să confirme strălucirea spiritualității negre. Amadu-Kumba este un bătrîn „griot”, cea ce în vocabularul colonial franco-african înseamnă povestitor, cîntăreț popular, genealogist și depozitar al tradiției orale. Am spune un Homer negru, dacă arta sa nu ar fi înrudită mai mult cu aceea a lui La Fontaine. Intr-adevăr „Povestirile lui Amadu-Kumba” sînt, în mare parte, excelente fabule în proză, pline de înț și umanitate. Folosind depozitul folcloric al bătrînilor griot, Diop Birago pune în mișcare o lume animalieră plină de farmec și de o enormă varietate caracterologică. Facem cunoștință astfel în primul rînd cu Leuk-leporele, eroul central al celor mai multe povestiri, personaj întrupînd inteligența, umanitatea, noblețea morală, dar nu fără istețime și chiar sîrmetenie. Georges Balandier, în capitolul „Literatură negră” din „Istoria literaturii negre”, detaliază sub conducerea lui Raymond Queneau („Encyclopedie de la Plé-

Ion Vîter

(Continuare în pag. 4)

George Macovescu

(Continuare în pag. 5)

SĂRUTUL

Am avut cîndva un prieten ceh. L-am cunoscut în acei ani ai vieții cînd, primăvara, zăriește în fața, ridicînd ochii după fiecare cîrd de cocori și își aplaci mina după fiecare violetă pe care ai voi-o animată în părul iubitei.

O vreme nu ne-am mai văzut. Apoi, pe neașteptate, într-o noapte, mi-a bătut în ușă și mi-a cerut a-dăpost. Sosea de departe, din Praga lui, gonit, hătîlîi, ascunzîndu-se. Nu mai avea țară. Cizmele lui Hitler i-o călcaseră, i-o pingăriseră, iar prietenul meu fugise din țara lor, ducîndu-se mereu spre răsărit.

Ne-am așezat lîngă o lampă clipcîndă, ne-am pus privirile în pămînt și în noaptea aceea lîngă am ascultat povestea năvălirii dîntremanului brun în orașul de aur de pe malurile Vltavei. Prietenul și tovară-

șul meu istorice greu, sacadat, într-o limbă care nu era a lui. Și totuși, povestea m-a cuprins în mreje. De la o vreme, umbrele de pe pereți au căpătat forme ciudate, s-au lăfîț și s-au lungit, s-au mișcat și s-au îmbulucit, încît am avut simță-

DIN CARNETUL SCRITORULUI

mintul că nu mai sînt între cei patru pereți din București, ci undeva, în Praga, pe străzile ei, marior la marea și sălbatică năvală.

Vorbile prietenului meu imi cădeau necontenit în urechi și deveneau cînd bucurii, cînd hîruri de șenile, cînd ropot de apă cînd tropot de cizme. Uneori, parcă

auzeam stridența unor goarne și țîpîlul unor alămuri.

Imaginea era înspăimîntătoare. Deodată, totul a făcut. Mi-am ridicat ochii către povestitor. Tăcea și el. Dar, numai pentru o clipă. Și a urmat o altă imagine. Spunea atunci prietenul meu că s-a înfrîmplat în Praga ceva fără seamăn. Au ieșit oamenii pe străzi și chemați de o forță nevăzută s-au îndreptat spre centrul orașului, spre Vaclav Nămes-ti. Nimic, nimeni n-a putut să-i o-prească. Piața s-a umplut de lume. De sus, de la statuia lui Vaclav, totul părea o mare neagră, impietrită. Erau acolo necunoscuți, veniți din toate părțile și au vărsat lacrimi, au strîns pumnii, și-au încestat minile și s-au sărutat, sub ochii vineji ai dușmanului.

George Macovescu

(Continuare în pag. 5)

LILIAȘII

Gîfînd și sprînzîndu-mă în baston urcascam terasamentul liniei ferate și dealul. Sprînzîndu-mă în baston și gîfînd, poporam.
— Sufli greu, îmi spune Cuculeș.
— Parcă ai fi tras la jug.
— Da, îl răspund. Sufliu greu. Am tras la multe juguri.
— Eu mă simt ca o pasăre. Ori-cît aș colinda nu obosesc.
— Nici eu nu obosesc cînd eram ca tine.
— E mult de atunci?
— Cam mult.
— Cînd eu o să fiu bătrîn ca tine, tu ai să te mai aflu pe lumea asta?
— N-o să mă mai aflu, Cuculeș. Băiatul oțtează. Pe urmă șoptește:
— Îmi pare rău.
— De ce îți pare rău?
— Nu știu. Nu mă pricep să te lămuresc. Dar simt că îmi pare rău.
— Mie nu, îl răspund. Nu-mi pare rău. Mi-am căm făcut vacu... În poartă rubedeniile își iau noaptea bună de la mine, de la soră-mea.
— O să te mai vedem mline...
— Mline nu, le spune soră-mea. Nu aș băgat de seamă că nu e în apele lui? Mline să-l lăsați să se odihnească.
— Dacă zici tu...
— Se risipesc care încotro, Pleacă și Cuculeș. Cu pași mici, îndesați, cu căciula cu moț dată pe ceașă, cu rețevetul subsoară. Parcă toată lumea ar fi a lui. Poate că și este. Deasupra satului ard în stăvi stелеle.
— Să mîncîci ceva și să te culci,

îmi spune soră-mea. Te-o fi ostenit drumul.
— Drumul... Numai drumul... Pe prispă, lîngă ușă, dăm peste o femeie rezemată de zid. Stă nemîșcată. Ca de piatră. Așteaptă. Soră-mea întrebă:
— Tu ești, Filimona?
— Eu... Am venit să...
— Ar fi bine să vii mline... Adică, nu mline. Poimîine. Frate-meu... Îl spun soră-mi:
— Las-o... Dacă a venit... Las-o să intre. Tot n-o să se apropie somnului de mine pînă spre ziuă... De mulți ani somnul nu se mai apropie de mine decît spre ziuă.
— Te-o fi blestemat careva să-ți pierzi somnul, spune Filimona.
— Poate...
— Eu, nu. Să știi. Eu nu te-am blestemat.
— Pun bastonul într-un colț. Mă descopăr. Mă dezbrac de palton. Iau loc pe marginea patului. Oțala e caldă, luminată. Se așează și Filimona pe un soacan. Poartă bocanci soldățești vechi, fustă neagră. Neagră e și broboada cu care și-a acoperit capul și umerii.
— Soră-mea se uită la ea imposocată. Dacă nu i-ar fi teamă că mă-urpăr, ar potti-o să plece. Filimona îmi spune:
— Dacă ar fi fost altădată, a-tunci, de mult, atîta lumină în casă, ai fi citit toată noaptea. Pe lună plină, vara, cîteal la lună.
— Intr-adevăr, citeam la lună. Aveam ochi buni.
— Și acum nu-l mai ai?
— Nu. Nu-l mai am. Mă ajut cu ochelari.
— Trece un tren. Casa dădule. Ferreastra tremură cîteva clipe. Soră-

mea spune:
— Mă duc să pregătesc masa. Vine bărbatu-meu de la lucru.
— Rămîn numai eu cu Filimona. Mi se prind privirile de bocancii cu care e încălțată.
— Te uitați la bocancii? Îi port larna. Mi-au rămas de la băiatul cel mic. De la Floricele... Să vezi, tu... Pe ceiiași dol nu l-am îngropat eu. Unul s-a prăpădit nu știu pe unde, prin Rusia... Altul a picat în Ungaria. Pe Floricele mi l-au trimis a-casă fără picloare. Adică nu mi l-au trimis. M-au chemat la Turnu, la spital, să-l văd și să-l ridic. M-am dus cu carul cu boi. Am umplut carul cu iarbă și-am plecat. Am de-jugat boii lîngă spital și-am intrat. Curte mare la spital... Și-n curte, pe sub salcîmi, bănci. Și pe bănci soldați pe vindecatelea, leșii, ca gîndaci, la soare.
— Pe cine cauți, măicuță?
— Pe băiatul meu cel mic, oțastu-sule...
— Cum îl cheamă, măicuță?
— Floricele Lazu.
— A! Lazu! Caută-l în salonul cel mare.
— Pe unde s-o apuc?
— Stai, măicuță, să te însoțesc. S-a ridicat după bancă și, șonticșontic, mi-a arătat un soldat salo-nul.
— Acolo... Intră și-al să-l gă-sești.
— L-am găsit. Alb ca varul. Lungit într-un pat.
— Ești sănătos, maică?
— Sănătos.
Zaharia Stancu

(Continuare în pag. 4)

Ilustrații de FLORICA CORDESCU

Premiile

Înainte cu vreo zece - cincisprezece ani, cel mai mult dintre noi nu gîndea să poată descrie ce sint...

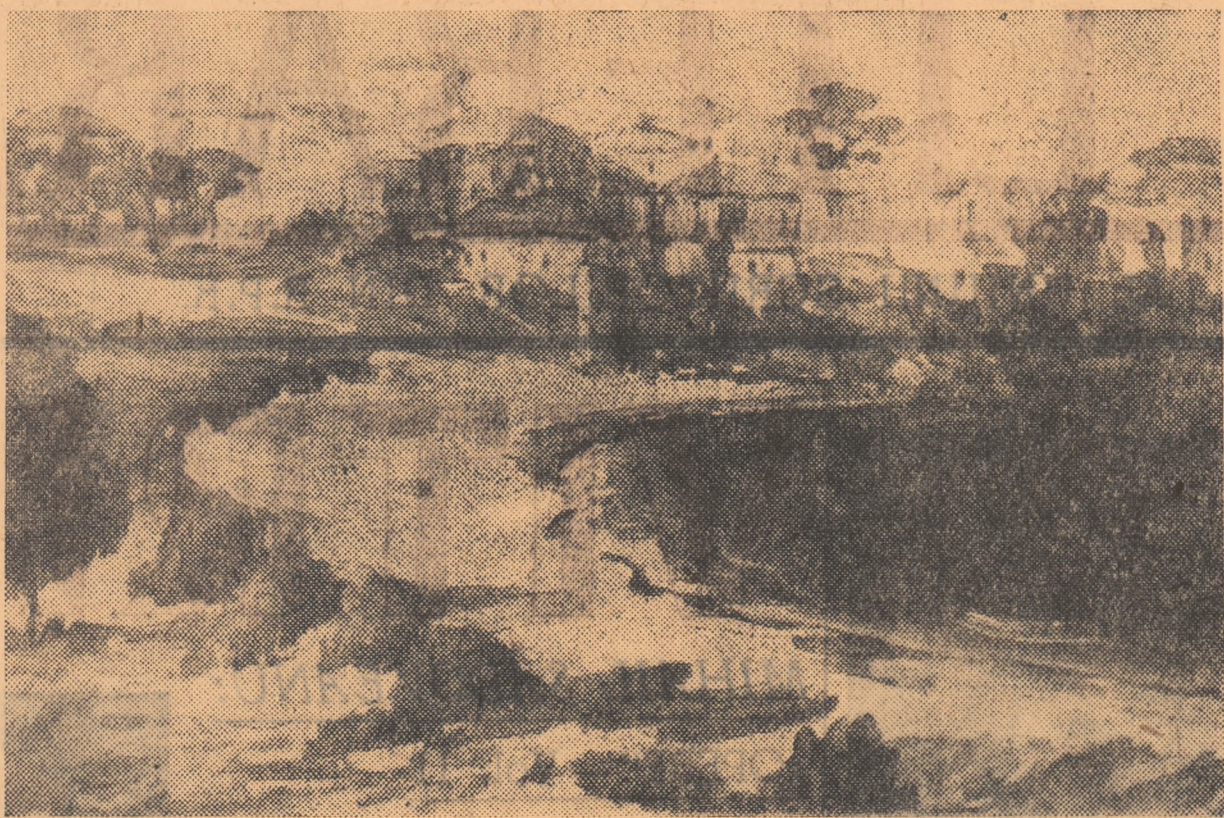
Viața era astfel alcătuită încît a fi tipărit la o mare casă de editură, a fi jucat pe scena cea mai de seamă a țării la 27 de ani și cu contract pe deasupra, și distins pentru scrierile tînu de către stat înaintea de 60, pîrea o utopie tristă...

S-a schimbat pe urmă ceva și începuserăm a crede că utopia de ieri va putea deveni realitate astăzi sau cel tîrziu...

La început, a fost greu. Mergeam, în - să nu uităm - noaptea că să învăim viața adevărată, la Agnita-Botocara, prin șanțul de cartuș...

Și acum, să vă spun Ultima poveste. Cînd a sunat ceasul artei, am început a scrie. Și am scris. Am publicat. Am fost citiți și iubiți. Sau citiți și urșiți...

Al. Mirodan

PETRE HIRTOPEANU „După-amiază de septembrie - Sazopot” (Din Expoziția artiștilor care au vizitat R.P. Bulgaria).

JURNAL DE LECTOR

TRAIAN COȘOVEI:

„Dimensiuni”

„A străbate Rusia este o experiență unică în felul ei; înseamnă, în primul rînd, a trăi un sentiment teneț...

Dar nu numai alt. Privești în nedite, revelația prilejuită de un itinerar de invidiat (Kiev, Leningrad, Moscova etc.) s-au întregit cu fericita cunoaștere a unui univers ce invită permanent la meditație...

Și acum, să vă spun Ultima poveste. Cînd a sunat ceasul artei, am început a scrie. Și am scris. Am publicat. Am fost citiți și iubiți...

Radu Zamfir

VICTOR BUMBEȘTI:

„Aristide Demetriade”

Întocmirea unei monografii asupra vieții și creației unui artist dramatic pune în fața cercetătorului probleme deosebit de dificile...

fului, nici banda de magnetofon, nici discul, actul de creație al actorului nu rămînea consemnat decît în amintirile contemporanilor, fotografiilor sau însemnărilor fugare...

V. Mihail

TUDOR POPESCU:

„Ultima aventură”

Îată o carte de aventuri care va fi citită cu plăcere și va suscita atenția nu numai prin subiectul atrăgător, dar și prin calitățile literare...

Odată ajunși în junglă, însă, ei vor avea de înfruntat nu numai asprimea cliimei tropicale, pericolul animalelor sălbatice, amenințările triburilor de antropofagi...

C. A.

MOMENTUL LITERAR

De vorbă cu Mircea Ștefănescu despre teatru, cinema și... critică

La teatru „C. Notara” se reprezintă, într-o nouă montare, piesa din 1939 „Acolo, departe” a dramaturgului Mircea Ștefănescu.

Și m-a interesat să aflu ce părere are autorul despre modul - în parte nefavorabil, de data aceasta - în care i-a fost primită piesa de către critica teatrală.

Vrînd, cu spirituală cochetărie, să dea impresia că află abia de la mine, „s-a mirat”. La întrebarea mea protocolară, a replicat bonom: - Mă înjurat cineva? De ce, frate dragă?

Nu e vorba de înjurături. Piesa v-a fost - repet: în parte - criticată.

Bine, dar de ce? Piesa e o frumusețe, merge la inimă - actorii joacă admirabil... Nu, creșcă d-ta vrei să faci o glumă!

Serios că nu!

Atunci, trebuie să fie la mijloc o eroare... din aceea pe care le-am făcut și eu... cum timp de douăzeci de ani...

E clar. Indispuș de termenii vreo cronici, Mircea Ștefănescu e injust și cu sine însuși. Oricînd s-ar putea alcătui un volum cu selecții din vechile sale cronici teatrale...

Să înțeleg prin asta că ați dori să vă lăsați de teatru?

Teatru mi-e nevăstă, dragă. Avem treizeci și patru de ani de căsnicie. De nevăstă nu te lași. Cinematografia, îți-am mai spus, nu e decît o evadare...

Atunci a intrat în camera în care conversam, doamna, soția dramaturgului dînd, surzitoare, replica „la janc”:

Mai încetător, te rog, cu tema evadărilor. Că ești acum tată de familie...

Just. Dovada era chiar de față: domnișoara Daniela, capodopera în vîrstă de cinci ani și cinci luni a scriitorului.

Acum, o întrebare de reporter meticulos: cîte lucrări (piese originale, traduceri și scenarii) ați realizat în 34 de ani, de la debutul dvs. din...

C. A. TRAIAN VASAI

Da, Lucrez acum la o piesă deplină actualitate... deși e o piesă mitologică: Esculap. Se petrece cu peste două mii de ani în urmă; dar spiritul în care interpretez lupta pe care o dădea zeul medicinei ca să prelungească viața oamenilor, palpită de interesul pe care-l arată și medicina modernă acestei probleme.

De acord cu teza lui Mircea Ștefănescu: poate fi actual dramaturgul plasîndu-și fabula și în trecut, dar asta nu înseamnă că... numai în trecut. Sint și azi eroi ai medicinei, ai muncii, ai vieții.

Știu că și în cinematografie, pentru care ați scris recent scenariul „Telegame” după Caragiale, v-a mai preocupat un subiect din trecut: E. Eminescu. Puteți spune ce v-a atras spre cinematografie?

Pe un scriitor de teatru, cinematografia este un prietel de evadare dintr-un cadru prea restrîns. Ai impresia că toate fetele pe care nu le poți deschide într-o scenă de film...

Și o ultimă chestiune: de ce nu adunați într-un volum vechile dvs. schițe și note, umoristice?

Fiindcă sint ocupat acum cu pregătirea unui volum de teatru, destinat „Ediției de stat pentru literatură și artă” și în care urmez să intru pe pieșe: „Comedia zoriilor”, „Acolo, departe”, „Rapsodia Țiganilor”, „Cărțile ca pajiște sau Matei Millo” și „Patritolica Romîni”.

Și cînd va apare volumul?

Sper că în curînd.

Ar fi de dorit să apară cît mai curînd, în volume, teatrul și schițele lui Mircea Ștefănescu, spre a deveni disponibil dramaturgul și pentru... escuplapi mai ai vremii noastre.

C. Cristobald

În Editura de stat pentru literatură și artă au apărut: „Opere” de Ion Creangă, ediție îngrijită și glosar de G. T. Kirileanu. Volumul s-a tipărit într-un tiraj de 50.000 exemplare.

„Furul Ariadnei”, studii și articole de Ion Vîntre. „Geneza”, versuri de Dimos Rendis, în romînește de Mioara Cremente. „Hamalii”, poem de George Dan.

În aceeași editură au ieșit de sub tipar:

„Salariul groazel” de Georges Arnaud; traducere romînească este semnată de Florica Gheorghiu și George Ivescu. „Metello”, roman de Vasco Pratolini, traducere și cuvînt înainte de Alexandru Balaci.

În Editura tineretului au apărut: „Pagini contemporane”, scrieri din 1944-1957 de Geo Bogza. „Bucuria tinereții”, roman de Demostene Botoc.

„Povestiri despre Doftana” de Mihail Novikov. „Hoinar prin Bucugi”, reportaj de Andrei Pandrea.

Și umbra care pătrunde-n suflet și mă doare, / Cînd alinîndu-mi fruntea / În primele zăpzi / Și-atunci din vest mi-aduce din nou miros de scrum / Și-atunci pornesc în lume și bat din poartă în poartă.

D. Micu, într-un articol din „Contemporani” considera poezia lui Baconski între a altora, ca o poezie de notajie și ca atare înapoi pentru ideii. Practic înăci recunoaște singur, prin exemplul Mariei Banus, că da. Dar nici la Baconski notația nu comunică exclusiv senzații sau, dacă timpul o senzatție, e cea mai abstractă. Descrierea prin sugestie, prin reflecție așa spune, nu e discontinuă decît la prima vedere. Ea se dezvoltă prin meditația expresă sau aluzivă, într-o unitate de sens care depășește elementul component, senzația. Baconski, care a reținut de la Bacovia sensibilitatea organică, puterea obsesiei (umbră, aur) și efectul minunii monocromiei, nu e bacovian. În speța ei are o concepție a timpului încheiată, cu semnificații patriotice, istorice și anti-zăbzoibice, precise, impregnate fin cu o tondre de asemenea tenace. Chiar dacă ieri volată, mai „placidă”, încrederea în viața nu o certifică neapărat apusul direct la ea, deși învocarea de factura macedonensis organică, a vieții, culminată cu un legănat față de pace din capitolul final al poeziei „Fluxul memoriei” e o dovadă. Aș obiecta poeziiu altceva, dar propriul său punct de vedere, azezîndu-mă în perspectiva lui favorită, timpul. Nu a împins meditația asupra timpului pînă la capăt. Timpul este, și este în primul rînd pentru un poet al socialismului, viitorul al cărui semne și și încolții la noi. „Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

„Liniștea” lui Baconski, optimismul lui temporal de reflecție și nu de scepticism social, decurge din certitudinea în construcția nouă a țării. Idealul cetățenesc este însă o mare parte în populația...

Mihail Petroveanu

Timpul e o constantă în formula lirică a lui A. E. Baconski. În „Fluxul memoriei”, preocuparea se revărsă însă peste marginile unei teme și, irigînd poezie după poezie, unifică volumul într-un poem continuu, cum ar fi spus Paul Eluard.

Cine zice timp, zice moarte? Părea grabită. A. E. Baconski scoate din prima propoziție o concluzie nici pesimistă, nici optimistă. Conștiința dispariției inevitabile e prezentă, semnălizîndu-se la intervale regulate ca o serenă a schimbărilor necesare: „Nici dragostea, nici neapoea nu-mi alină această umbră tragică a timpului / Și simt că undeva e o rană / E-n mine o rană care nu se-nchide”. Confesiunea patetică e un moment izolat ca și poza macabră din „Elegie la cimitir”. În spiritul poeziei și plîngerii înăbușată, provenind din reflexie nu din sentiment, core-i înțelegă retrospectiva tinereții multădește sau parcurgerii regimului corene devastate: „Mă joc cumva gîndind și plîng / Pe plajă / Marea Japoniei... / Ah, de-aș putea rosti un singur cuvînt / În tăcerea acestor așezări”. Cel vraci timp e și acesta terminus a timpului e întîmpinată ca o întoarcere la punctul de plecare, în pămîntul de obisție, între brații care-l vor legăna cu un blînd pînd și de unde stîhnie, - vîntul, apa, vîzduhul, și copacii îl vor purta mai departe: „Nimeni nu moare și n-a mur” niciodată, / Lucrurile se reîntorc doar acolo de unde au plecat... / Ochi mi se vor deschide în zori / Brațele în ramuri de salicim sau de fag / Glasul și cîntecul se vor frînce iar în pădure / Respirația liniștită se va înăpăia în mare”. Destul de curiosă, pentru un poet al eului și un apologet al modernului, și mai curiosă pentru cei ce-l vor cu modernist fanatic, o viziune atît de tradițională, de folclorică a morții, lipsită chiar de fala cu care, îndărătît modestiei, Mihai Beniuc de exemplu își prezintă funeraliile? Împăcarea cu gîndul suprem este însă consecvență. S-a afirmat începînd cu „Lucruri și anotimpuri” sau mișcarea de revoluție...

De ce nu lipă a dispărea? Cum a obînat echilibrul? Timpul e moarte. Dar și viață. Anotimpurile se trec ca să revină. Păsările ne părăsesc ca să ne viziteze iarăși. Migrația materiei vîi este, cum notează el undeva, reversibilită la alt nivel: „Privești vulturii cum zboară, / În cercuri largi peste munți / Și simți cum alunecă din inimă la și dispar / Dar iată vine iarăși în din nou zăpada reapare / Prind iar lîinii și murmură”. În Coreea se părea că toți oamenii au murit. La încetarea tunurilor oamenii se trezesc la viață: „Mă-nvăluie în moarte / Les oameni” și din-nvăluie în...

CRONICA LITERARA

A. E. BACONSKI: „Fluxul memoriei”

nu-l văd”, punîndu-le să alunecă într-un ritm maestos și lîntim totodată, de vast cadru soptit, cu și cum le-ar rosti timpul însuși. Poezia lui Baconski, de o liniște enigmatică, e mai umană nu fiindcă nu mai e atît de emfatică (au rămas tonul proclamat și accentele de avertizare profetică, și de orgoliu), ci pentru că la fundul ei se află o înțelegere mai matură, mai sadoveniană, a rosturilor omului.

Percepția timpului e sonoră, chiar muzicală: „Treceri grabite, nu lente / Treceri apropiate și dragi / Nu vâ opresc, nu vă ies înainte / Aud pași sunînd prin pădure și știu cine vine / Și știu a cui e mîna ce mi se așează pe umăr”. Trecutul arhaic al poporului său, undeva situate și propria origine („Eu vin de departe”), îi ajunge la ureche prin cîntecul pe care, ca ntr-o altă transumanță, succesiunea păstorilor / le transmite: „Aceasta mi-e viața / Fluierete toate pe care ei își cîntau durerea / De nău s-au dizolvat în piatră, în jîrnă / Dar cîntecul au zburat din fluier / Și rătașe fluide în vîzduh / Ca murmurul izvoarelor / Ca șoptul pădurilor de tei / Ca melancolicul cîntec al ploilor de noiembrie / Pe care abia îl deslușesc în noaptea”. Trecutul istoric, epoca lui Ștefan îl devine contemporană tot pe cale auditivă, ascultînd toaca de seară, bătaia clopotelor ca „cum cinci sute de ani”, căderea molcomă a ploii peste poienițe verzi ale Puteii, ca și foșnirea imperceptibilă de aripă a marilor umbre. Nu se poate vorbi de o restituire istorică, de poeme istorice gen „Băleescu”. Elementele reconstituirii sint fragmentare, disperate, și n-au nîm documentar, arheologic. Voievodul, hatmanii, oșaii, n-au conțururi, pluteșca ca norii subiri, ca o piclă, ori înșese ca să dispără repede într-o explozie de lumină, printre „Vîrfuri de copaci”, printre oamenii care cîntă și doboră copacii / umbra cu turmele și rid cu furtună. Hieraică și familiară, decorativă și legendară, dar și patriarhală - viziunea e de un bizantinism fărînesc. Ștefan a îngenucheat în fața mitropolitului, „a purtat / patruzeci de războaie / a clădit / patruzeci de biserici / și a...

poi a dormit liniștit”. În același timp Ștefan umbră pe un cal alb de pe oare, misterios, nu se vede și tot el este cel teribil, din arcul căruia săgețile zburlid mai „caută înăci inimă dușmane”. Epitaful voievodului, din care am citat versurile, are un laconism adinc, de expresie a eternității, ca în stetele funerare asiatiche. Trecutul și prezentul convoluiesc unde suliță gloria, într-o învîlășare înepăsurabilă pentru poet. Patriotismul său e scuturat de un fior sacru. Evlavia fetelor care „sărulă lespeda rece, murmurînd...

naturii li place să rătașească în timp. Timpul se însinuează chiar în organizarea taboului, ca încă o dimensiune, și-l deranjează echilibrul static. Liniște se subțiază, se desface, forme se schematizează, culorile nu au nuanțe, n-au decît tonuri, Intensități ori dimpotivități se încetează, se estompează: „Dar toamna trece galbene în zare, trece rozgală, / trece arie / și vîntul îi leagă în trupul de calce / Pe care rîni de purpură și aur / aprinde sărutarea mea lîrzie”. „Frunzele cad prin ceața de aur a soarelui / Frunzele care șoptesc prin ierburii / Și iedera ca o omidă roșie...”. („Orientul de aur”). A-murgul incendiar sau ternul plajei pustii, lumina și umbra, îl atrag. Cadru însuși se deplasează ușor, felin („Ploaia vine ca un tîgru de ceață”) armonizînd durul de peregrinare în timp și în spațiu cu nevoia de stabilitate, de a se dăruți naturii, de a se sustrahe timpului. „Peisajele” au același caracter de o dulce neliniște, de mister potolit, alinător. În grădina de crizanteme totul se tîmăduiește „cu somn. Cu pacea care stăruie în fiori / Cu trecerea lentă și majestică a vremii... / O mie de ani, două mii, trei mii”. Asia, continent clasic al timpului, este prielnică incinațiilor poeziei. Asiaticul are educația timpului. Știe să aștepte, să înceteze și să-și vorbească parca în tăcere, modelat de sentimentul vechimii și deorul etern și odihnitor. O fată se pierde în pădure foamea „ca lumina ca umbra / și nu știu de ce n-oarec pînă soara”. Altcineva ascultă și el, în mijloc lanurilor de oare, melodia timpului; fostul solist și-a renunțat munca în orezării, amintirile îngrozitoare ale războiului disprîndu-l, „încet-încet”. Pe cheul de piatră femeile care sint ca înșăși „mareea galbenă” își „clatină într-una capul și nu spun nimic”, așteptîndu-și bărbaii pescari. Pînă și reconstrucția orașelor se realizează fără zgomot. Orașul observă că „zîrurile în trecut apăsătoare galbene”.

Unul din ciclurile frumoase este erozînt. Sint voci care-l declară praaz senzuat, prea lăsciv. Femeia e însă o prezentă morală în vagabondașul bărbatului și e asociată la încercările sale suflettești ca un reazem: „Ai înfîlîit...

„Orientalul de aur”

„Orientalul de aur”, deci din lantrul...

„Orientalul de aur”, deci din lantrul...

PE DRUMURI NESFÎRȘITE

Pe drumuri nesfârșite mi-am dus copilăria din mahalala veche cu floare de salcin...

Pe drumuri nesfârșite mi-am dus în raniși mearța, pământul plin cu sînge...

Pe drumuri nesfârșite mi-am înfrînt destînl și m-am pierdut în cînte...

Pe drumuri nesfârșite pierzînd în noaptea steaua, am vrut la nordul tînăc...

Pe drumuri nesfârșite în seala mea astrală am vînturat milenii...

Pe drumuri nesfârșite cu cînt — și doar o dată mă voi opri, cînd tîmpla...

Mihu Dragomir

Carnet sovietic

Romînia în presa sovietică

Ziarul „Pravda”, în n-rul 364 din 30 decembrie, a consacrat Republicii Populare Romine o întreagă pagină...

dunării Naționale, în sediul festivă, de tov. Chivu Stoica; poezia lui Mihai Beniuc „Stema țării”...

În nr. 155 din 28 decembrie al periodicului „Literaturnaja gazeta” în pagina închinată R.P.R., lectorii sovietici pot citi un articol de Mihai Beniuc...

Cărți noi în 1958

Editura literară de stat din Moscova anunță pentru anul 1958 600 de titluri. Se vor tipări noi colecții complete ale operelor lui Lev Tolstol și Nikolai Nekrasov...

D. DIMITRIU-NICOLAIDE

„Natură statică”

LIRICA DOINEI SĂLĂJAN

Voluntății de „Confidențe” al Doinei Sălăjan învîta în continuare la discuție. Nu o dată vecinătatea tinor versuri...

„Nu m-am ferit de soare, ploa și vînt. La poala lor am încolțit să cînt. Nu m-am mîndrit, și am crezut mereu că drumul e frumos dacă e greu”...

„Nu magice cuvinte răscarnă mîinii dur, Ci mîna care, aspră, a mînezit. Sefsimbînd pîduri în holde, ompră în câmpuri, Avescînd mîna aspră ca stînciște vîntul...”...

zînie incluse în el n-au fost selecționate cu destulă grijă. Căci ce ar scuză oare versurile de un plat teuzism din „Strada Eroului Necunoscut”?

„Să cred că există floarea, o gîsi; Să cred că sînt struguri, storc ducelea must. Să cred că e soare, ochii deschîd, Și suflul domie mereu și avid...”...

„Aripă sitgace, cutează Vitează! Tîrta îi-o dă numai zborul, Cuapîtorul!”

„Să stai cîntec-n larbă. Să aad Com arăd gîze pe tîlpinii de floare. Să vad cum tremură frîncul crud Și cum amînd umbra moț în soare...”...

Voluntății de „Confidențe” al Doinei Sălăjan e un volum de valoare, de talent, — și totuși e abia primul ei volum. Există pînă la urmă în concepțiunile — și ceea ce mă neliniștește puțin, în absența lor din versurile poetice...

„Sîret, neliniștitul timp sub zare Se-ntrile iute-lule, ca un fus. Acum e clipa aci, acum s-a dus. Ca rînduina cea săgetătoare...”...

„Am iertat pe cei ce m-au înșelîtor, Dar n-am mai lîntîs mîna dînd fluturi spor!”

„Să stai cîntec-n larbă. Să aad Com arăd gîze pe tîlpinii de floare. Să vad cum tremură frîncul crud Și cum amînd umbra moț în soare...”...

Pe drumuri nesfârșite mi-am dus copilăria din mahalala veche cu floare de salcin, din Dunăre-am luat ritmul, din tunet poezia, m-am înălțat în zmece spre eclatîl tîrîm.

A murit un poet..

Poetul se născuse acum 50 de ani, la Adjud, în tinutul Putnei și a murit la București săptămîna trecută. Între cîntărețului a cîntat „Era un om înalt, cu fața înfrumusețată de luminosa oboseală a studîului, cu ochii adînci în orbite stîmbulate de veghea pe cărți...”...

„Tot în anul din urmă, în pofta afețiunii graze cardiace de care suferea, a fi-pîrî o excelentă versiune a Regelui Ioan, de Shakespeare. Moartea, ca o vechi și de nelundu-n plecat ordinașă a frumosului, l-a împiedicat să sîlucască, așa cum respectul său pentru cîntăreț tipărit ar fi cerut-o, ultimele-i lucrări.”

Romulus Vulcanescu

SIRAPY TOROSIAN

„Valeni”

SĂRUTUL

(Continuare din pag. 1)

A fost un sărut hmeric, un omagiu și o lăgădășie sîmțică și mărețî făcînd pămîntului patriei mărețî de cotropîtor.

N-am știut niciodată dacă imaginea aceasta a fost adevărată sau a ieșit în noaptea aceea din mîntea chimicî și a pîrîmîntului meu, așa cum au fost scrise aitea alte legende de război. N-am cercetat să aflu adevărul. Nu m-a interesat. Imi rămăse acea viziune tristă și mărețî și am lîntînit-o în mînt de-a lungul anilor, așa cum am păstrat amîntirea prietenului ceh, pe care nu l-am mai văzut niciodată. Era prea frumoasă pentru a o sînge.

A curs vremea, am revăzut Praga de multe ori. I-am cercetat frumusețîle și osămîntî dar de fiecare dată m-am dus la statuia lui Vaclav. De pe treptele ei, am privit piața urelășă din fața mea și mereu, dintre vîlurile amîntîtor, plîndînd peste tumul albăstrîu al închipuirii, mi-a apărut imaginea aceea tragică, văzută de mine în acea noapte tristă, în București anului 1939.

Am revăzut Praga și în luna lui decembrie trecut. Au fost zile frumoase, dar diferite. A fost o zi albă, cu o însoare liniștită, ca în basmele copilăriei noastre. A fost o zi gălbui, în care soarele s-a chinat să-aruncă cîteva raze peste

acoperîșurile orașului cu gîndul săl-arencă. Au fost, însă, zile lumuri, ceoase, cu contururi băluite unde-va, cu zgomote mate, vîntuie. Noaptea, de pe înălțîmîle Hradcîmului, lumînîle Pragai păreau ochi unorii păzîri, alteori focuși, îndîpîți mai departe, sau mai aproape, într-un imens ecran negru-albăstrîu.

Într-o margine a orașului, pe peretele unui bloc, pe o placă de marmură, am citit că acolo a trăit Julius Fock.

Pe ale ziduri învecinate de zurgărea mezonîmî și mestîpîntî a timpului: am văzut mic coronet de flori, mîrîncî local unde au căzut eroii dați de poporul cehoslovac în mai 1945, cînd Praga a fost eliberată. Asemenea coronișe sînt multe. Am văzut cîteva în orașul vechi, între casele unde au trăit Mozart și mai tîrziu, în vremea noastră, Egon Erwin Kisch.

Mi-am purtat pașii prin noile cartiere construite în anii din urmă, printre frumusețîle Hradcîmului, ale vechii bisericî Loreta, dar m-am dus din nou în piața Vaclav, pe scările stațîi. Ca de obicei, m-a revenit imaginea de altădată. A. cum, însă, peste ea s-a suprapus alăa, adevărată, reală.

Se apropia sfîrșitul anului. Pragezii se pregăteau să-l primească pe cel vîltor. Ieșînd din magazine cu brațele încărcate de pachete, de flori de hîrtie colorată, de globuri

strălucitoare, se imbulzeau în Vîclav Namești, își zîmbeau unul aluția și se săruiau. Se săruiau tîneri cu bătrîni, bătrîni între ei, vîneri între ei. Neleziîndu-și o muștășă stufoasă, un bărbat peste care trecuseră mai bine de șasezeci de primăveri, îmbrățișa o bătrînă albă, albă ca și fulgi care soseau lîntîșîi din vîzduț. Am văzut un tînar oprînd o fată cu ochi cîndai, cu un basc galben was ștergîrește peste niște bucle castanii. A opîlit-o, i-a spus vorbe vesele de urare și a sărutat-o. Fata a roșî și apoi a ris din foată inimă.

Cî de curat și frumos mi-a apărut acei sărut din Vaclav Namești! Am închinî pentru o clipă ochii ca să mi-l amîntesc pe prietenul și tovarășul meu ceh, căzut la douăzeci și șase de ani pentru ca sărutul acesta să nu semene cu cel din poveștea lui L-am revăzut. Rîdea, așa cum rîdeau cel din lîrjul meu în piața Vaclav, în sfîrșitul anului 1937. Se bucura și el cum se bucură pragezii, cum se bucură poporul cehoslovac că intră într-un nou an al erei numîntă de noi a socialismului.

L-am revăzut pe prietenul meu. Luase chipul tînarului care a sărutat în Vaclav Namești fata aceea cu basc galben, cu ochi cîndai, cu bucle castanii, fata aceea care rîdea, rîdea...

George Macovescu

NOTA Succese rominești la un concurs internațional

Jurul concursului cultural internațional „Revista „Gazeta Literară””, închinat celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tinerețului, a publicat lista scriitorilor distincți cu premiul I și mențiuni. Printre cei premiați sînt și trei scriitori romîni: Francisc Munteanu, Mircea Zăciuș și Traian Cosovei.

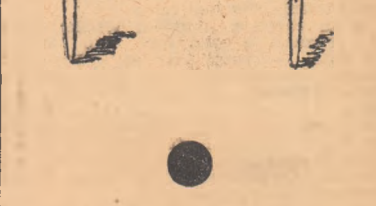
T. Mițcoveanu

Acrobație critică

În n-rul 11/1957 al revistei „Taruș Literar”, Aura Pană începe să scrie recenzia la romanul lui Th. Constantin „La miază nopții va cădea o stea”. „Un foarte bun roman de aventuri prin calificările lui de zîmb, excelent la o vîntoare revizuire, pe linia concentrării, din partea înscenării așezate. Va să zică romanul e foarte bun acum, dar va fi excelent în viitor, cînd va fi revizuit, revizuire făcută de autorul și de un critic de seamă...”

În noua colecție intitulată „Romanul strălîm al secolului XX”, vor apărea operele lui James Aldridge, Erich Maria Remarque, Lion Feuchtwanger, Roger Martin du Gard, R. Aldington ș.a.

Ediția este, de asemenea, preocupată de căutarea unor forme noi, mai sugestive, pentru copertile cărților ce le va tipări în viitor.

Exagerări

În paginile „Contemporanului”, a apărut o rubrică nouă, Vîrtina, mentă șă prezintă succint cărțile de cîrînd țestîle de sub tîncușîle editurilor. Ne-am simțî îndemnați să-i cântăm apărîșî, însă, parcîrîndu-șî, ne-am izbit neplăcut unele afirmații nu îndecîșî de controlate. Astfel, despre volumul lui Brîncuș „Oraș, pîrîca pîrstul”, semnatul rubricîi nu găsește de spu dect că sensul unor reportaje este depășît de actualitate, dat fiind că situația în Dobrogea în 1935-36, cînd au fost scrise, și aita azi. Se trece cu vederea faptul că de a evocare și document omeneș al acestor reportaje, pentru a li se prezenta romîni, cuvîntă ce le lipsește perfectă consonanță cu clipa prezentă. De altmîntîri, e de văzît făcîi în această privîntî „vîna” nu e a „Editurîi tinerețului”, în schimb, în legătură cu volumul „Drumuri” al Mariel Vlăd, lucrare asupra căreia sîm pronunțat serioase rezerve, recenziunea dovedește o inexplicabilă generalizare. În cîteva rînduri sînt aglomerate tot atîtea elogi: afirmă că descrierea tipurilor și stăruie de spîrit e sîmbă, că e mîosferă e originală, în fine, că Maria Vlăd „reînvie o tradiție o-coltă în ultima vreme, o literatură feminină de bună calitate” scrierî el prezentînd unele afirmații ca ale Hortensîi Papadat Bengescu (1).

Orice s-ar spune, „Lector” sîte să exagerare...

Nb.

Conștiința furată...

În ultimul număr al „Programului de radiu”, pu tînd „Zecătru la microfon”, Toșil Buceșan face unele considerații pe marginea piesei sale „Conștiința furată”, în scopul de a înlesni ascultătorilor înțelegerea mesajului lui. Sîmput din cuprîntul interesant prezentați cîteva fraze memorabile: „Mă sînt oameni slabi, cîrora sîrăru li întuneacă mîntea. Le sîrăru conștiința scoasă (?) care nu înțeleg cîi nu lî nu e un scop (1), singurul scop în viața, cîi în societatea noastră un mijloc, care nu aduce nenorocire, cîi dimpotrivă poate aduce fericire”.

Remarcabilă e și fraza trebu odată și pîntu că repetiția este „mater studiorum”: un mijloc care nu aduce nenorocire, — care va să zică, ce poate să aduce altceva dect fericire?...

Consider că socialismul, pe lîngă lichidarea definitivă a exploatare, aduce rezolvări definitive, zice mai departe T. Buceșan — și pentru unele probleme de conștiință. (Foarte interesant: socialismul aduce rezolvări și pentru... unele probleme de conștiință. Pentru aite nu e în fine, un ultim citat: „Desigur, în lupta dintre conștiința colectivă de cîntă și cea individualistă, unii, cei slabi, o să fie înfrîntî. Nu o să aibă puterea să înfrîntî lucrurile”.

Fără să aibem asemenea fraze a-propo de „Conștiința furată”) sîm uitat să mai notăm și altceva. Dar, precum zice actî de original autorul însuși, toate aceste sînt „pentru individ o problemă de conștiință”, pentru cîntă una e educative!”

Cîntorul are factoria să întreprîndă lîndu-lor în lumina a-fortismelor de mai sus.

M. Teodor

VASILE BAROIE

„Fetița mea”

Continente

Literați
din R. D. Germană

ANNA SEGHERS
scriitoare

MAX ZIMMERING
prim-secretar al Uniunii
Scriitorilor

Desene de ROSS

Agenda

Comitetul internațional care a pregătit conferința de schimbare a marelui pedagog Jan Amos Komenskí (Comenius) a fost transformat în Comitet permanent al cercetărilor ko-meniologice. El se va îngriji de răspândirea în întreaga lume a operei și marelui pedagog ceh.

În capitala prusacă Wlaskopotska, în Polonia, s-a avut loc, sub lozincă „Poetia - plina zărilor”, Festivalul poeziei tinere poloneze. Organizat de Colegiul de creație „Wlaskopotska” - unul din cele cîteva colective în care scriitorii și-au apărut lucrările pe se-ru de tineri poezii, festivalul a conținut la atragerea unui public larg din mediul municipal spre noua poezie contemporană poloneză.

Un ecran desebit la strînit în R.D. Vietnam culegerea de poeme ale lui Vo Lien Son (1888-1948), altele și prezentate de jurnalistul Ngu-Duc-Man, un prieten al marelui scriitor. Vo-lunul „Contemplând muntea Hong”, apărut în „Editura Scriitorilor Viet-namiezi”, cuprinde un număr de valo-rose poeme scrise în plină domina-ție a colonialismului francez - emo-ționale pledoarii pentru libertate și independență.

Pe o suprafață de peste 320.000 metri pătrați se construiește la Canton un mare studio cinematografic, care va realiza filme în culori pentru ecran lat și sistem Cinerama. Studioul a și înținat parțial în funcțiune, producînd primele filme-jurnale și filme docu-mentare.

Se bucură de un mare succes în Bulgaria romanul în două volume „Pentru libertate” al tânărului scriitor Stefan Diclev. De remarcă că în volumul al doilea este evocată personalitatea marelui revoluționar Vasili Lev-ski și activitatea lui în România.

La concursul literar organizat de Ministerul învățămîntului public și Culturii din R.P. Albania au participat 875 de scriitori, compozitori și artiști. Dintre cele 88 de lucrări pre-sentate, juriul a premiat un număr de 108.

Succesul noului film iugoslav „Stă-pîn pe corpul său” a întrecut cel mai optimistă previziune. Produs de „Ma-dran-Film” în regia lui Fedor Hanje-ković, „Stăpîn pe corpul său” a fost vizionat în primele săptămîni de 140.000 de spectatori, depășind rețeta celor mai bune filme străine prezentate pe ecranele iugoslavi.

M. T.

PRINȚESA GURALIVA

Ce să spun, uitasem cu totul de existența mezinii fiice a dinastiei Hohenzollernilor, prîpășită pentru 80 de ani pe aceste meleaguri, cu îngăduința binevoitoare și crîm-nadă a burghezo-moșierimii noastre. Era și greu să fi răbojul unor jani-llii alți de puioasă - înăuntrul și în afara cercului familiei însăși - și mai ales să reții persoana, fie și după isprăvile hiecrate, bogate, vari-ate și „originale”.

La acestea toate se mai adaugă și răspîndirea lor în spațiu, după calcu-le bine întocmite, pentru a cuprinde și a acapara tronuri reale sau posi-bile, de pe tot cuprînsul Europei. Vas-titatea familiei permitea și alari in-dreptele planuri.

Așa se face că născătoare de hab-s-burgii leșice cu totul din rîndul cu-roșinilor mele. Da, imi amintesc acum, printre scandalurile care au marcat înzestrările și mărișturile o-draslelor regale, ale „prințelor” și „prințeselor” gata să devină „regi” și „regine”, și de episoadele căsătô-riei Ileanei de Hohenzollern.

Mai marile surori ale „altelei sale” născuseră noroc. Se măritaseră după regi, prin apropiere, ceea ce îndrep-tădea pe augusta lor mamă să se in-ituțeze „soacra Balcanilor”. Că au ajuns apoi, prin accidente neprevă-zute, să se acutizeze tot la fița lăp-tătoasă a țării de naștere, e altă soce-tădă. Păstrau însă titlul de „regine în exil”, acasă, și aveau prin aceasta parte de o listă civilă mai mare.

Ileana însă a venit în rînd într-o vreme cînd tronurile începu prin crîză și cînd membrii familiei pale-regale dăduseră zvon în lume despre destrăbălate purtări. I s-au oferit, pe rînd, diferite partide - de singe - printre care nu au lipsit nici detra-ocăi de felul unui oarecare „prinț” de Pless, sau de Fess, sau cam așa ceva.

Sorțul a căzut pe un prăpădit de Habshurg, amărit și fără rost în lu-me, dar cu speranțe înfrînute pentru un tron care în trecut fusese foarte mare și care își lădase amintirea is-prăvitoare și în urmași.

În activitatea sa particulară, Ileana optase pentru cultură. Vola să facă educație tinerilor fete, pe o cale mo-narhică și religioasă. De pe atunci, se vede că a rămas cu metehana con-șințelor, pe care a început să le în-țină acum în diverse culturi ale lu-mii, situat în lumina ascultătorilor, asupra situației din țara noastră.

Cu prilejul unor asemenea confe-riențe înfrînute în Anglia și cîrora îi s-a dat o oarecare publicitate, mai-am re-amintit și cu de foșta noastră pri-nțesă. Subiectele conferințelor sînt pre-gre pentru plîpînda mințe a foștei prințese, iar amintirile cu care vrea să înceapă tematica dădese că s-a strîlăcit ceva și în orînduirea ace-stor adnoeri aminte.

Asfel, ea conțina procentul fărâ-nimii noastre cu suprafața arabică a țării. În 1919 - spune Ileana - pămînturile au fost date fărânilor și astfel 85% din suprafața arabică, în-tădă, a Romîniei era stăpînită de fărâni”. Vai, „prințesă”! Unde oți pus la socețea cele 150.000 ha. ale familiei voastre „regale”? Unde, sutele de mi-le de hectare ale marilor moșieri, pe care abia anul 1945 - al nostru - le-a eliberat din stăpînirea „fărânilor” cu blană și trabuc și le-a dat fărânilor adevărați, între ei și cele de pe moșile „majestăților” și „alte-lei” voastre, fărâni pe care desigur nu lași vădă nicodată, dar le-ai pînat produsul muncii lor trudnice?

Mai departe, Ileana constată cu me-lancolie: „Romînia a fost o țară bogată, bogată în petrol, grîne, lînă, păduri etc.”. Da, e adevărat. N-ai uitat, „altei”. Și cum să uitai, cînd toate aceste bogății erau la dispoziția voastră și vă întrețineau oiața plăcută și îmbelsugată. Ceea ce nu știți sau vă faceți că nu știți, este că și astăzi țara noastră este bogată, este și mai bo-gată, pentru că am sporit aceste bo-găți prin munca noastră, prin organi-

„Cezar și Cleopatra” de Bernard Shaw, pe scena teatrului din Zagreb (Din Expoziția „Iugoslavia socialistă în fotografii”).

POETII LUMII

GABRIEL CELAYA

Născut în 1911 la Hernanu (provincie din Guipuzcoa) Gabriel Celaya a studiat ingineria la Madrid unde în 1930 și-a publicat și primele poezii. Cele mai reprezentative culegeri ale sale sînt „Paz y concierto” (1933) și „Canciones iberos” (1955). Poezia lui Celaya exprimă com-plexă atitudine a poporului său față de stingeroasa dictatură franchistă aspirată și încrederea tinerilor generații într-un viitor de libertate și fericire.

LUI SANCHO PANCA

(fragment)

Sancho-viteaz, Sancho-pămînt, Sancho-popor. Sinceritatea la îmi pare tot atât de curată pe cît îi resemenea de ușoară, curajul tău firesc precum e-n Mancha, veșnicia.

Sancho de rînd, Sancho, tu, frate, tu rădăcină a patriei mele care supraviețuiești altor dureri. Și pușin nerușinat, pușin evlavios, tu îți piept înțîmpîrilor, voies cînd vremea se încruntă.

Sancho-lume, Sancho-nimeni, Sancho-sfînt, Sancho, cu pline și ceapă hrănit prin viltoarea de secol și-n fiice zi viu și mort, bațocorit.

Trăim așa cum trăim, fiindcă mafele noastre sînt veșnic aceleași Sancho-Panca, Sancho-încăpățînat, din jertele tale trăim, din toamea și sudoarea ta, din țaria poporului, din umilele brațe-ale lui.

Popor mui, suport al focurilor de artificii pe care noi orgolșoșii le lansăm. Sancho-sfînt, Sancho-pămînt, Sancho-iber, Sancho-măgar, încovoiat sub samar.

Și azi ca și ieri vanitoși Quļoși, domnșori prin cărți își preumblă zănatăca umbră dar tu Sancho, tu știi să-i ierți și le faci reverențe din instinct, din respect, pentru că e bine să crezi mereu în ceva.

Sancho-pur, Sancho-puternic care ai văzut lucrurile așa cum sînt și tăceai. Pundind umorul, strîduindu-te să ne salvezi de la prăbușire cu-al tău prozic efort.

Om îndesat, Sancho-pătrle, Sancho-popor, pur adevăr, talaz ce mătură urma smîntînțelor ce te-nrobiră pentru-a trăi din amintiri. Ceasul tău a sunat, în sfîrșit!

Instinct îți e libertatea. Și simple-adevărurile tale, pline, pline și vinul, vin și fieceară ce l e cuvine, fieceară dreptul lui de om.

Sancho-pămînt, Sancho-sfînt, Sancho-popor. Pîndesc pulsul tău sănătos. Privești în ochii tăi în care flacăra dezastrelor pîlpeie încă. Tu ești ca tine însuși. Înainte!

În romînește de Vasile Nicolescu

Instantanee occidentale

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy-boy”) semnează Alex Atkinson în cunoscutul săptămînal umoristic „Punch” (12 decembrie 1957).

„Teddy-boy” n-are habar cine este primul ministru al Angliei. Pentru el acesta a fost și va fi întodeauna un anume Winston.

Cumoaște trei continente: Anglia, Orientul Mijlociu și Australia, deși nu-l prea sigur în privința acestuia din urmă. E în stare să enumere, în medie, trei comitate engleze: Țara Galilor, Sussex și Birmingham.

A suzit vorbindu-se despre frașii: - Servesc la facerea adunărilor, nu-l șerve.

Cunoștințele literare și artistice îl permit să citeze numele a doi mari „poeti englezi”, tradiționaliști: Long-fellow și George Washington. Somer-set Maugham și Brahms nu-l aminte-tesc nimic și, cuprins de un fel de prezentiment, nu ține cîtuși de pușin să afle cu ce se îndelețească posesorii acestor nume.

Două vedete ale stadioului îi pro-voacă admirăția: Picasso, „cel mai mare fotbalist al U.R.S.S.-ului” și „camplonul de fond Aneurin Bevan”. O mare slăbiciune are de asemenea pentru sir Laurence Olivier, „un ce-lebru șef de orchestră de jazz”.

N-a pus nicodată piciorul într-un teatru, dar ar consimți să facă acest pas dacă, în timpul pauzelor, ar avea valse și dansere pe scenă.

Un mare „globe-trotter”

Născut la 24 ianuarie 1913 la Ros-sory (Basses-Pyrénées), unde tatăl său își risipea averea cu o „mîl-niță artă”.

La vîrsta de 13 ani, pictoriș de atita răsfat, își părăsește familia, se

Trotter-ul duminică și o stivea deodată un simplu eșec.

Trista soartă a lui Howard Fast

După cum era de așteptat, Howard Fast și-a adunat acum articolele sale calomnioase la adresa Uniunii So-vietice și a Partidului Comunist din Statele Unite într-un volum intitulat „The Naked God” („Zeul despușat”). După cum era de asemenea de aștep-tat, singura editură americană care s-a încumetat să tipărească această carte a fost „Praeger”, specializată în ultimul timp în lansarea elucubra-țiilor tuturor reneștorilor de teapa lui Dijas și Imre Nagy. Surpriza cea mare o constituie însă atitudinea complet defavorabilă cu care a fost întâmpinată această „senzatională opera” nu numai în presa de sîngă, dar chiar și în cele mai conservatoare publicații de peste ocean.

lata, de pildă, aprecierile cu care este tratată „demascarea” lui Fast de către Paul Piczak, cronicar ul-terar al lui „Harper's Magazine”, în numărul pe decembrie 1957 al acestei centenare reviste care în nici un caz n-ar putea fi suspecată de sentimente procomuniste.

„O carte decepționantă” („a disap-pointing book”), scrie într-un „stil opac” („his style goes opaque”), într-un „jargon pseudointellectual” („pse-udo-scientific jargon”).

Nu mai rentează așadar nici măcar trădarea în „S.U.A.”

Alf Adania

„Teddy-boy” văzut de „Punch”

O savuroasă descriere a „bălatului de bulevard” englez („Teddy